

EL NÚMERO DE DESEMBRE de la *Revista de Catalunya* presenta un molt interessant article de Joaquim Capdevila i Capdevila titulat: «El catalanisme, en una cruïlla històrica. Noves realitats, nous reptes». Deixeu que us transcrigui una part del darrer paràgraf: «[Aquest conjunt de reflexions] s'orienten fonamentalment a reforçar la dimensió d'utilitat i de benestar del catalanisme, a reforçar-ne i a actualitzar-ne la dimensió eticopolítica, a reformular-ne la fonamentació cultural i històrica, i a plantejar uns marcs diferents quant al model d'autogovern [...]. Creiem que és absolutament necessari per a la fortalesa política del nacionalisme, i perquè aquest pugui afrontar amb suport popular eventuais processos de sobirania, recrear i estendre una nova cultura nacionalpopular [...]».

Llegir un article com aquest, en una publicació com la *Revista de Catalunya*, massa oblidada però important perquè és dels pocs espais d'alta reflexió de què disposa la nostra cultura, és esperançador. Ho és especialment en un temps en què sembla que el que importa és anar aprofundint totes les trinxeres, fent les rases respectives cada cop més profundes. No fa gaires dies m'explicaven la darrera ruptura de relacions personals entre antics amics en la feina diària per a l'alliberament nacional. Jo sóc dels que pensen que això

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

El projecte comú

— píndoles —

«Les darreres **SETMANES** vivim l'**ÚLTIMA OFENSIVA** contra **EL CONJUNT** dels Països Catalans en forma de **LLEIS** que envaeixen les nostres **COMPETÈNCIES**»

no pot ser. Vivim uns temps complicats, com sempre per al país, però són els nostres temps. En aquestes setmanes vivim la darrera ofensiva contra Catalunya i contra el conjunt dels Països Catalans en forma de lleis que envaeixen les nostres competències, terceres hores d'espanyol, fires de cultura catalana espanyolitzada i tot el que hi vulgueu afegir. És cert que en molts casos hi ha una col·laboració necessària de gent ben nostra. De fet, tothom pot tenir la impressió que els qui hem servit les institucions i ho hem fet sota el signe del

«No és **MENYS CERT** que, gràcies als **NACIONALISTES**, del color que siguin, governant en **MAJORIA** o en minoria, el **PAÍS RECUA** menys»

— píndoles —

nacionalisme massa vegades hem estat excessivament transigents amb la realitat que havíem de domar. Però no és menys cert que, gràcies als nacionalistes, del color que siguin, governant en majoria o en minoria, el país recula menys. El signe del nostre temps nacional és el de la divisió. La decisió repetida d'ERC de donar suport a un govern no nacionalista ha aprofundit d'una manera dramàtica aquesta divisió. No vull entrar a valorar la decisió. Els motius són ben explícits i comporten conseqüències en l'àmbit de la incapacitat per amansir la fera espanyola que jau dins del PSC. Però aquest no és l'objectiu de la meua reflexió. Sí que ho és, en canvi, el que a mi m'agrada anomenar *projecte comú dels nacionalistes*, que Capdevila mira de seguir en l'article esmentat. Un Projecte Comú, militin on militin, siguin on siguin, tinguin la història que tinguin. Si em dedico a sentir i a reflexionar el que es diu, i permeteu que hi afegeixi, amb encert, des de la direcció de CDC sobre «la casa comuna del catalanisme», és evident que m'hi sento confor-

table. El nacionalisme majoritari sempre s'ha definit com a pal de paller. Però és que, quan sento dirigents d'altres formacions nacionalistes i reflexiono sobre les seves propostes en matèria social, tan semblants a les de CDC, i sobre els objectius de sobirania nacional, tan semblants als meus objectius i als de la gran majoria dels membres de la direcció de CDC, aleshores penso que hi ha un projecte comú de sobirania nacional a compartir algun dia. Ep! dic que tot això em passa en reflexionar-hi, que vol dir tancat a casa, anant als textos i fent una estona de silenci. És clar que, quan surto al carrer i torno al soroll, a les picabaralles, a la política de paper, a la malaltia per sortir als titulars, aleshores les trinxeres reapareixen, les nafres supuren i el present i el futur immediat posen cara de gos com fuig.

No us penseu que sóc un ingenu. Res no passarà que no passi a través de les grans formacions polítiques actuals. I política de partits vol dir confrontació i lluita per un mercat electoral determinat. Ara, no ha de passar gaire temps que la realitat es faci fluida i que situacions impensables ara mateix, malgrat els discursos i les posicions de fermesa, esdevinguin una possibilitat certa.